

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.825/2018/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Grád és Regász Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Regász Mária ügyvéd; címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Turi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Turi Lajos Péter ügyvéd; címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 5.P.21.064/2018/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 napon belül 10 000 (tízezer) forint összegű másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 84 000 (nyolcvannégyezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A felperes és az alperes között 2004-2005-től élettársi kapcsolat állt fenn, amely alatt 2008. május 7-én gyermekük született. Életközösségük 2009-ben szűnt meg, kapcsolatuk elmergesedett, egymás ellen irányuló magatartásuk számos - mind a felperes, mind az alperes büntetőjogi felelősségét érintő - büntetőeljárás tárgya volt. A Nyíregyházi Járásbíróságon az alperes által a felperes sérelmére is elkövetett zaklatás miatt eredetileg B.1333/2015. számon folyamatban volt büntetőeljárást megelőző nyomozás során a felperes - igen nagy mennyiségű, mobiltelefonon keresztüli üzenetváltást rögzítő, gépelt szövegezésű okiraton felül - becsatolt egy általa kézzel írt, csak a dátumokat és a szövegeket tartalmazó, állítása szerint 2014. január 26-án, 2014. március 9-én, 2014. június 2-án, 2014. július 21-én, 2014. július 22-én, 2014. július 28-án, 2014. július 29-én, 2014. augusztus 10-én, 2014. szeptember 12-én, 2014. szeptember 24-én, 2014. december 15-én, 2014. december 21-én, 2014. december 25-én és 2014. december 31-én részére az alperes által küldött SMS-üzeneteket tartalmazó okiratot. A büntető ügyben a hatályon kívül helyezést követően újraindult eljárás eredményeképpen a Nyíregyházi Járásbíróság 21.B.78/2018/4. számú ítéletével az alperest bűnösnek mondta ki a felperes sérelmére elkövetett 2 rendbeli zaklatás vétségében, és őt pénzbüntetésre ítélte. Az ítélet

indokolása szerint az alperes 2013 ősze és 2015 januárja között a felperest telefonon és f-on rendszeresen háborgatta, a hajnali órákban telefonon rendszeresen hívta; a felperes mint sértett által a nyomozás során becsatolt - *az ítéletben nem részletezett* - üzenetek alapján megállapítható, hogy az alperes által a felperesnek küldött üzeneteknek számos alkalommal a felperes trágár szavakkal való megszólítása volt a témája. A Nyíregyházi Törvényszék 1.Bf.429/2018/3. számú ítélete az elsőfokú ítéletet csak az elírás következtében a megállapított bűncselekmény jogszabályi megjelölése vonatkozásában változtatta meg; a hívások és üzenetek által a mindennapi életbe önkényes beavatkozás miatt az alperes bűnösségének megállapítását a jogerős ítélet az okszerű mérlegelés alapján helytállónak találta.

A felperes módosított keresetében annak a megállapítását kérte, hogy az alperes - a x hívószámú mobiltelefonjáról a felperes y hívószámú mobiltelefonjára - a nyomozati eljárásban az általa kézzel írt szövegű, az elsőfokú eljárásban 5.P.21.560/2016/11. sorszámon változatlanul ismételten csatolt okiraton feltüntetett üzenetekben, ezen túl a büntetőeljárás tárgyát nem képező 2015. január 5-én, 2016. december 18-án és 2017. május 1-jén küldött SMS-üzenetekben írt közléseivel megsértette az emberi méltósághoz, a becsülethez, valamint a jóhírneve és a magánélete védelméhez fűződő személyiségi jogait. Kérte, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől, és kötelezze elégtétel adására, ennek keretében magánlevélben való bocsánatkérésre. A 2014. március 15. napja előtt elkövetett jogsértések miatt az alperes 100 000 forint nem vagyoni kártérítés, a 2014. március 15. napja után elkövetett jogsértések miatt 900 000 forint sérelemdíj, a 2016. december 18-án küldött SMS-üzenetben írt 1, illetőleg a 2017. május 1-jén küldött 4 darab SMS-üzenetben írt jogsértő közlések miatt 50 000 forint sérelemdíj, valamint perköltség megfizetésére kötelezését kérte. A közlések megtörténtének a bizonyítására 5.P.21.560/2016/25. sorszám alatt csak a feladó (az alperes) telefonszámát magában foglaló, a címzett (a felperes) telefonszámát viszont fel nem tüntető szövegű SMS-üzeneteket (köztük számos, a keresetben nem hivatkozott üzeneteket) tartalmazó, gépi szerkesztésű okiratot mellékel; a per során a felperes a kimentett üzeneteket rögzítő adathordozót nem csatolt, a mobiltelefonját sem a bíróság részére szemle céljából, sem az elrendelt szakértői bizonyításhoz nem bocsátotta rendelkezésre.

Az alperes nem ismerte el, hogy a keresetben előadott SMS-üzeneteket a felperes telefonjára küldte volna, így személyiségi jogsértés hiányában a kereset elutasítását és a felperes perköltségében marasztalását kérte.

Az elsőfokú bíróság 5.P.21.560/2016/43. számú ítéletével a keresetet elutasította azzal az indokolással, hogy a felek a közlések megtörténtéről ellentétesen nyilatkoztak, a felperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, a perben kirendelt igazságügyi informatikai szakértő sem támasztotta alá a keresetben írt állításokat.

A felperes fellebbezése alapján indult másodfokú eljárásban a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.409/2018/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét - a fellebbezési kérelem, illetőleg a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül - hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Megállapította, hogy másodfokú perköltségként a felperes oldalán 12 700 forint, az alperes oldalán pedig 10 000 forint merült fel, valamint 84 000 forint fellebbezési illeték feljegyzésére került sor.

A végzés indokolása szerint az elsőfokú bíróság nem megfelelően alkalmazta a bizonyítással kapcsolatos tájékoztatási kötelezettségre és a bizonyítási eljárásra vonatkozó szabályokat, emellett lényeges eljárási szabálysértéseket is elkövetett, amelyek miatt ítélete érdemi felülbírálatra alkalmatlan. Az alperes nem állította, hogy a felperes a neki küldött SMS-üzeneteket manipulálta, azaz szándékosan megváltoztatta volna. Manipulációra való hivatkozás hiányában annak a kérdésnek az eldöntése, hogy a felperes **y** hívószámú mobiltelefonján megtalálhatóak-e a felperes keresetében megjelölt, az alperesnek a nem vitatottan **x** hívószámú mobiltelefonjáról a felperesnek küldött SMS-üzenetek, nem szakkérdés. Erről a bíróság szemle keretében maga is meg tud győződni, az nem igényel speciális szakértelmet. Miután a felperes állítása szerint az alperes által a felperesnek küldött SMS-üzenetekkel kapcsolatban az alperes előadta, hogy azokon nincs címzett, és ezek az üzenetek a szöveggörnyezetet sem tartalmazzák, ezért az elsőfokú bíróságnak az alperest e védekezéséhez igazodóan tájékoztatnia kellett volna arról, hogy indítványozhatja, miszerint a bíróság hívja fel a felperest annak az adathordozónak a becsatolására, amelyen a telefonjáról kimentett SMS-üzenetek találhatók, és a felhívás eredményessége esetén kerülhetett volna a bíróság abba a helyzetbe, hogy a per anyagává tett adathordozót összevesse az üzeneteket tartalmazó - a felperes által csatolt - okirat tartalmával. Döntenie kellett volna a felperesnek a Nyíregyházi Járásbíróság előtt 21.B.78/2018. ügyszám alatti büntetőügy iratanyagának a beszerzésére irányuló bizonyítási, illetőleg a polgári per tárgyalásának ezen büntetőeljárás jogerős befejezéséig történő felfüggesztésére irányuló indítványáról is. Az elrendelt szakértői bizonyítás - mivel a szakvélemény a kinyomtatott SMS-üzeneteket nem tartalmazta, az elsőfokú bíróság pedig nem biztosította a szakvéleményre az észrevételezési jog gyakorlását - hiányos maradt. Ezen kívül a felperes a keresetéről és a perköltség igényéről is ellentmondásosan és határozatlanul nyilatkozott; miután a 30. sorszámú jegyzőkönyvben olyan előadást tett, hogy keresete megegyezik a vádiratban foglaltakkal, 29. sorszám alatt pedig az ügyvédi iroda szolgáltatásait tartalmazó számlákat csatolt, a perköltség igénye kifejezett módosítása nélkül. Mindezekből következően a tényállás felderítetlen maradt, ezért nem lehetett megalapozottan állást foglalni a felperes keresetének alaposságáról, amely az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását indokolta.

A megismételt eljárásra az ítélőtábla előírta, hogy az elsőfokú bíróságnak fel kell hívnia az igazságügyi számítástechnikai, informatikai szakértőt, hogy az alperes telefonjáról letöltött, DVD-lemezre kimentett SMS-üzeneteket nyomtassa ki, és azt három példányban csatolja be a bíróság részére, továbbá az egy példányban megküldött DVD-lemezt további két egyező példányban küldje meg a bíróság részére. Az így kiegészített szakvéleményt és annak mellékleteként a DVD-lemezt ki kell adnia a feleknek azzal a tájékoztatással, hogy arra a bíróság által meghatározott, észszerű határidőn belül észrevételeket tehetnek. A szakértői vélemény mellékletét képező DVD-lemez adattartalmát megtekintés útján a tárgyalás anyagává kell tenni. Mindezen túl a felperest személyes megjelenési kötelezettséggel idéznie kell a tárgyalásra, és fel kell hívnia arra, hogy a **y** hívószámú mobiltelefon-készülékét feltöltött, bekapcsolható állapotban hozza magával, majd a tárgyaláson fel kell hívnia a felperest, hogy a bíróságnak egyenként mutassa meg a kereset tárgyává tett SMS-üzeneteket, amelyeket a bíróságnak a feladó hívószámával, a küldés idejével és az SMS-üzenetek pontos, szó szerinti tartalmával a tárgyalási jegyzőkönyvbe kell foglalnia. A felperest az idéző végzésben figyelmeztetnie kell, hogy ha a kereset tárgyát képező SMS-üzeneteket tartalmazó mobilkészülékét nem hozza magával, a bíróság a 25. sorszám alatt becsatolt okiratokat nem a felperes telefonján lévő

SMS-üzenetek kimentésének, hanem szövegszerkesztővel készült, egyszerű gépelt okiratoknak fogja tekinteni, és különös tekintettel arra, hogy azokon csak a feladó telefonszáma szerepel, a címzetté, tehát a felperesé viszont nem, *úgy fogja tekinteni, hogy a felperes nem tudta bizonyítani azt a tényt, hogy az alperes a keresetben megjelölt tartalmú SMS-üzeneteket küldte volna a felperesnek.* Az alperest tájékoztatnia kell arról, hogy indítványozhatja: a bíróság hívja fel a felperest, hogy három egyező példányban csatolja be azt az adathordozót (pl. CD-lemezt, pendrive-ot), amin a y hívószámú telefonjáról kimentett, 25. sorszám alatt csatolt okiratokon rögzítettnek állított SMS-üzenetek találhatóak. Alperesi bizonyítási indítvány esetén figyelmeztetnie kell a felperest, hogy ha ezt elmulasztja, tehát nem csatolja be az adathordozót, akkor a bíróság úgy fogja tekinteni, hogy a 25. sorszám alatt becsatolt okiratokon - az üzenetek címzettjének a feltüntetése hiányában - nem az alperes által a felperes telefonjára küldött SMS-üzenetek vannak. Ha a felperes becsatolja az adathordozót, akkor az azon lévő információkat a bíróságnak megtekintéssel a tárgyalás anyagává kell tennie, azaz tárgyaláson meg kell tekintenie az adathordozó tartalmát, és azt egybe kell vetnie a 25. sorszámú okiratok tartalmával. Az elsőfokú bíróságnak be kell szereznie a Nyíregyházi Járásbíróság előtt B.78/2018. ügyszám alatti büntetőügy teljes iratanyagát, döntenie kell a felperes per tárgyalásának a büntetőeljárás jogerős befejezéséig történő felfüggesztése iránti kérelméről. Mindezen felül a felperest fel kell hívnia a keresetére tett ellentmondásos nyilatkozatok pótlására, továbbá a perköltség iránti igénye egyértelmű és határozott megjelölésére.

A hatályon kívül helyezést követően folytatódó eljárásban az elsőfokú bíróság - az ítéletábra iránymutatásának megfelelően - felhívta az igazságügyi számítástechnikai-informatikai szakértőt a szakvélemény hiányosságainak a kiegészítésére, a feleknek a kiegészített szakvéleményre az észrevételezési jogát biztosította - a szakértő által kinyomtatott, az alperes telefonjából letöltött SMS-üzenetek a perbeli üzeneteket nem tartalmazták. A per kitűzött tárgyalására betekintésre beszerezte a Nyíregyházi Járásbíróság előtt B.78/2008. számon folyamatban volt - és a felperes további azon indítványára, hogy kérje le az ellene kapcsolattartás akadályozása miatt folyó eljárásból is az üzenetek tartalmát - B.225/2017. számon folyamatban lévő büntetőeljárás iratait, amelyeket a tárgyalási jegyzőkönyv szerint a jelenlévőkkel ismertetett. Felhívta a felperest a kereseti kérelmével kapcsolatos ellentmondás pontosítására, perköltség iránti igénye határozott megjelölésére, amely felhívásnak a felperes nem tett eleget. Az alperes indítványára felhívta a felperest annak az adathordozónak a három példányban történő csatolására, amelyen a felperes telefonjáról kimentett, 5.P.21.560/2016/25. sorszám alatt csatolt okiratokon rögzített SMS-üzenetek találhatóak, a felhívásnak a felperes ugyancsak nem tett eleget. A tárgyalásra a felperest személyes megjelenési kötelezettséggel idézte azzal a felhívással, hogy a tárgyalásra a mobiltelefon-készülékét feltöltött, bekapcsolható állapotban hozza magával abból a célból, hogy a tárgyaláson a bíróság részére mutassa meg a kereset tárgyává tett SMS-üzeneteket, a feladó hívószámának, a küldés idejének és az üzenetek pontos tartalmának a beazonosítása végett, egyben figyelmeztette, hogy a felhívás eredménytelensége esetén a 25. sorszám alatt csatolt okiratokat nem a felperes telefonján lévő SMS-üzenetek kimentésének, hanem szövegszerkesztővel készült egyszerű gépelt okiratnak fogja tekinteni, és különös tekintettel arra, hogy azokon csak a feladó telefonszáma szerepel, a felperesé viszont nem, úgy fogja tekinteni, hogy a felperes nem tudta bizonyítani azt a tényt, hogy az alperes a keresetben megjelölt tartalmú SMS-üzeneteket küldte volna a felperesnek. A felperes - és jogi képviselője - a kitűzött tárgyaláson nem jelent meg, csatolta leírt formában a hivatkozása szerint a készüléke

tartalmának kimentését igazoló úgynevezett „emlékmentő” készítését igazoló okiratot, és kérte a kimentést elvégző szervezet ügyintézőjének tanúként meghallgatását. Indítványozta a szakértő nyilatkozattételre felhívását arról, hogy történhettek-e az alperes mobiltelefon-készülékéből törlések, és amennyiben történtek, a törölt üzenetek a készülékben bármilyen formában megjelennek-e. A tárgyalást megelőzően közölte, hogy személyes megjelenési kötelezettségének külföldi munkavégzése miatt eleget tenni nem tud, a telefonját sem tudja nélkülözni, azonban a telefonjában lévő SMS-üzenetek tartalmának rögzítése végett ügyfélfogadási napon megjelent 2018. szeptember 5-én a Nyíregyházi Járásbíróságon, ahol a törvényszék előtt folyamatban lévő perre hivatkozva kérelmének nem tettek eleget, sikertelenül kísérelte meg a tartalom rögzítését közjegyző előtt is. A tárgyaláson sem a felperes, sem jogi képviselője nem jelentek meg, a mobiltelefon-készüléket semmilyen módon nem bocsátották a bíróság rendelkezésére.

Az elsőfokú bíróság - további bizonyítás lefolytatása nélkül - a tárgyalást berekesztette, és 18. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította; kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek az Áfa összegét nem tartalmazó 65 000 forint perköltséget, továbbá megállapította, hogy az állam által előlegezett 42 500 forint költség, 63 000 forint feljegyzett kereseti és 84 000 forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet indokolása a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 215. §-ára, 141. §-ának (6) bekezdésére és 164. §-ának (1) bekezdésére hivatkozva hangsúlyozta, hogy a bíróságnak a felperes által a keresetlevélben megjelölt jogszabálysértés körében kellett vizsgálnia. A peres feleket a bizonyítási teherről, a mulasztás következményeiről tájékoztatta. A felperes azonban bizonyítási kötelezettségének ismételt felhívások ellenére nem tett eleget. A tárgyaláson szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, a telefonkészülékét nem mutatta be, a telefonjáról kimentett üzeneteket tartalmazó adathordozót nem csatolt. Mivel a hatályon kívül helyező végzés iránymutatása szerint arra figyelmeztette a felperest, hogy amennyiben a mobilkészüléket a tárgyalásra nem hozza magával, a perben csatolt, a hivatkozott üzeneteket tartalmazó okiratot szövegszerkesztővel készült gépelt okiratnak fogja tekinteni, és különös tekintettel arra, hogy azokon csak a feladó telefonszáma szerepel, a címezetté, tehát a felperesé nem, úgy fogja tekinteni, hogy a felperes nem tudta bizonyítani azt a tényt, hogy az alperes a keresetében megjelölt tartalmú SMS-üzeneteket küldte volna neki - a felhívás eredménytelensége folytán úgy tekintette, hogy a felperes nem bizonyította a keresetében foglaltakat, ezért a keresetét mint alaptalant, elutasította. A pereszes felperest az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdése alapján meghatározott mértékű, az Áfa összegét nem tartalmazó ügyvédi munkadíj mint perköltség az alperesnek megfizetésére, valamint a felperes személyes költségmentessége folytán a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 14. §-a alapján rendelkezett az állam által előlegezett költség, a feljegyzett kereseti és fellebbezési illeték állam általi viseléséről.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének történő helyt adást, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítását. Hivatkozott arra, hogy csatolta az SMS-üzenetek kimentését tartalmazó PDF fájlt, és maga az alperes sem vitatta, hogy az üzenetek a

telefonjáról származnak. Ezért megalapozatlan az az ítéleti hivatkozás, hogy bizonyítási kötelezettségének ne tett volna eleget. Az elsőfokú bíróság eljárási hibákat vétett, indítványa ellenére nem szerezte be a büntetőeljárás iratait, és nem bírálta el az eljárás felfüggesztésére tett kérelmét sem, indítványa ellenére nem nyilatkoztatta a szakértőt a telefonkészülékből törlésre vonatkozóan.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, a felperes másodfokú perköltségében marasztalását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett olyan eljárási hibát, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná. A másodfokú bíróság iránymutatásának megfelelően személyes megjelenés kötelezettségével idézte a tárgyalásra a felperest azzal, hogy mobiltelefon-készülékét hozza magával és a tárgyaláson egyenként mutassa meg a kereset tárgyává tett SMS-üzeneteket, amelyeket a bíróságnak a feladó hívószámával, a küldés idejével és az SMS-üzenetek pontos, szó szerinti tartalmával a tárgyalási jegyzőkönyvbe kell foglalnia; egyben figyelmeztette a felperest, hogy a felhívás eredménytelensége esetén úgy tekinti, hogy nem tudta bizonyítani azt a tényt, mely szerint az alperes a keresetben megjelölt tartalmú SMS-üzeneteket küldte volna a részére. Nem tett eleget a felperes az üzeneteket tartalmazó adathordozó becsatolása iránti felhívásnak sem. Ráháruló bizonyítási kötelezettségét így nem teljesítette, amely megalapozottan vezetett a kereset elutasításához. Felhívta a figyelmet arra, hogy nem helytálló az a felperesi hivatkozás, miszerint az alperes nem vitatta volna az eljárás során az üzenetek tőle való származását, ezzel szemben egyetlen alkalommal sem ismerte el, hogy a perbeli üzeneteket ő küldte volna, érdemi nyilatkozatot az üzenetek körében nem is tudott tenni, azok felperes általi rendelkezésre bocsátása hiányában. Utalt arra is, hogy nem helytálló a fellebbezési hivatkozás a büntetőeljárás iratainak beszerzése tárgyában, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárások anyagát beszerezte, a tárgyaláson azokat a jelenlévőkkel ismertette.

Az ítélet tábla a fellebbezést az 1952. évi Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt a következők szerint nem találta alaposnak:

Az elsőfokú bíróság az ügy érdemi elbírálásához szükséges mértékben a bizonyítási eljárást lefolytatta, alapvetően az ítélet tábla hatályon kívül helyező végzésében foglalt iránymutatásnak megfelelően folytatta le a megismételt eljárást, és az így rendelkezésre álló adatokból megalapozottan következtetett arra, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a kereset tárgyává tett üzeneteket részére az alperes küldte el.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság nem követett el olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezésére, újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára adott volna alapot. A felek perbeli nyilatkozataira és cselekményeire tekintettel az ítélet tábla álláspontja szerint a per rendelkezésre álló adatai elégségesek voltak az érdemi döntés meghozatalára, a további bizonyítás - figyelemmel a jóhiszemű és felelős pervitel követelményére - már a perhatékonyság elvárható érvényesülésével szemben hatott volna.

Az elsőfokú bíróság felhívta a felperest a keresete bizonytalanságainak a pontosítására, a perköltség határozott megjelölésére, amely felhívásnak a felperes nem tett eleget, mindez azonban az ügy érdemi elbírálását nem befolyásolta. A perindítás hatályának a beállta után a határozott kereset előadásának a hiánya már az 1952. évi Pp. 157. §-ának a) pontja

és 130. §-a (1) bekezdésének j) pontja értelmében a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításához vagy a per megszüntetéséhez nem vezethet, hanem a rendelkezésre álló felperesi kérelem alapján kell a pert érdemben eldönteni. Az elsőfokú iratok között 5.P.21.560/2016/30. sorszámú jegyzőkönyvben a kereseti kérelem a vádiratban foglaltakkal megegyező előadása nyilvánvalóan nem lehet határozott, hiszen a polgári perben a kereset a fél (magánjogi) igényeinek érvényesítésére, a büntetőeljárásban a vádirat pedig az állam büntető közhatalmi jogköréből eredő (közjogi) jogkövetkezmény érvényesítésére szolgál; mindezek alapján azt kellett az elbírálás alapjaként elfogadni, hogy a felperes az utoljára a 17. sorszámú beadványában előadott keresetét eredményesen már nem módosította. A perköltség igény határozatlansága folytán és a 29. sorszám alatt csatolt számlákra mint a perköltség részeként felszámított költségekre történő hivatkozás hiányában pedig azt kellett alapul venni, hogy a felperes a jogszabályban meghatározott mértékű költség igényt érvényesített. Mindezeknek azonban ezen felül az elsőfokú bíróságnak a kereset alaptalansága körében elfoglalt, és az ítéletábra által is osztott jogi álláspontjára tekintettel az ítéleti rendelkezés tekintetében jelentősége egyébként sem volt.

Az elsőfokú bíróság ugyan nem rendelkezett alakszerűen a pernek a Nyíregyházi Járásbíróság előtt B.78/2018. számon folyamatban volt büntetőeljárás jogerős befejezéséig való felfüggesztése iránti kérelemről, azonban időközben a büntetőeljárás jogerős befejezése folytán az 1952. évi Pp. 152. §-ának (1) bekezdése szerinti kérelem okafogyottá vált, ezért a határozathozatal elmaradása a hatályon kívül helyezést indokoló lényeges eljárási szabálysértést nem valósított meg.

A felperes hivatkozott arra, hogy a sérelmezett közléseknek az alperes részéről elküldését a Nyíregyházi Járásbíróság előtt B.78/2018. folyamatban volt és B. 225/2017. számon folyamatban lévő büntetőeljárás iratai is igazolják.

Mindenekelőtt az ítéletábra hangsúlyozza, hogy az alperes büntetőjogi marasztalásának önmagában a jelen perben meghozandó ítéletre nézve kötelező ereje nem volt. Az 1952. évi Pp. 4. §-ának (2) bekezdése szerint ha jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményei felől polgári perben kell határozni, a bíróság a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. A büntető bírósági határozathoz kapcsolódó viszony abszolút kötöttséget jelent a szabad bizonyítási rendszerben, azt jelenti, hogy az eljáró polgári bíróság nem vitathatja a büntetőeljárásban a vádlott terhére rótt bűncselekményt, és az ezt megalapozó tényeket. A büntetőbíróság ítéletének azonban egyéb vonatkozásban nincsen hatálya a polgári perre, a polgári jogi felelősség feltételeinek a fennállását a polgári bíróságnak önállóan kell elbírálnia. A kötöttség tehát minimális, és a perbeli esetben nem is alkalmazható. A B.225/2017. számon folyamatban lévő eljárás nem az alperes, hanem a felperes büntetőjogi felelősségét vizsgálta, abban jogerős ítélet nem született, tárgya pedig a keresetben állított személyiségi jogi sérelmekkel össze nem függő kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása volt, így a büntető ítélethez kötöttség fel sem merülhetett. A B.78/2018. számú eljárás tárgya az alperesnek a felperes sérelmére elkövetett zaklatás volt, amely törvényi tényállását a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 222. §-ának (1) bekezdése szerint az valósítja meg, aki abból a célból, hogy mást megfélemlítsen, vagy más magánéletébe, illetve mindennapi életvitelébe önkényesen beavatkozzon, őt rendszeresen vagy tartósan háborgatja. A magáncélú közlések emberi méltóságot, becsületet, jóhírnevet és a magánélethez való jogot sértő megvalósulása nem

azonosítható egészében a zaklatás büntetőjogi tényállásával. A büntetőeljárás iratai alapján megállapítható, hogy az alperessel szembeni vád tárgya nem volt azonos a kereset tárgyává tett, személyiségi jogsérelem megvalósítására alkalmas, SMS-üzenetekben foglalt közlésekkel: a vádirat szerint az alperes a felperest 2013 őszétől 2015 januárjáig (közöttük a hajnalin órákban ok és indok nélkül) telefonon és f-on rendszeresen hívogatta. Ehhez képest tartalmazta a büntető ítélet indokolása a felperes által csatolt nagyszámú üzenet trágár szavakat tartalmazó témáit, azokra csak általánosságban utalt, nem azonosította azok közül a keresetben hivatkozott közléseket, így *tényazonosság hiányában* önmagában az alperes büntetőjogi felelősségének a megállapításával a felperes nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének.

Ezzel szemben azt kellett vizsgálni, hogy a büntetőeljárás hivatkozott anyagai mennyiben támasztják alá a felperes kereseti előadását.

A Nyíregyházi Járásbíróság előtt B.78/2018. folyamatban volt büntetőeljárás iratait az elsőfokú bíróság betekintésre beszerezte, a kitűzött tárgyaláson azokat a jelenlévőkkel ismertette. Az ítéletábra iránymutatásától eltérően azonban a releváns iratokról másolatot nem készített, azokat külön nem tette a peranyag részévé. Mindezzel azonban az 1952. évi Pp. 3. §-ának (6) bekezdését figyelembe véve nem valósított meg az érdemi elbírálást akadályozó, az ítélet hatályon kívül helyezését indokoló szabálysértést. A büntetőeljárás teljes iratanyaga a másodfokú eljárás tartamára az iratok része maradt, az ítéletábra annak releváns tartalmát - a nyomozás során a felperes által csatolt, az elsőfokú iratok között 5.P.21.560/2016/11. sorszám alatt is mellékelte, kézzel írott okiratot - meg tudta állapítani, és tekintettel arra, hogy az eljárásban a felperes sértettként, az alperes vádlottként részt vett, az iratokat megismerhették, eljárási jogaik ezáltal nem sérültek. Tekintettel azonban arra, hogy a büntetőeljárások iratai is csak a felperes által csatolt, a perben 5.P.21.560/2015/11. sorszámon mellékelte beadvánnyal azonos módon - azokat kézírással a felperes készítette - tartalmazták a sérelmezett SMS-üzeneteket, a címzett, a feladó és az elküldés beazonosíthatósága nélkül, mindazok a per elbírálása szempontjából többlet információt nem hordoztak.

A Nyíregyházi Járásbíróság előtt B.225/2017. számon folyamatban lévő büntetőeljárás iratait az elsőfokú bíróság betekintésre beszerezte, a jegyzőkönyv tartalma szerint azokat a kitűzött tárgyaláson a jelenlévőkkel ismertette, a releváns iratokat azonban nem másolta le, a peranyag részévé nem tette, majd a tárgyalást követően az iratokat visszaküldte, így azok tartalma az ítéletábra számára nem vált megismerhetővé. Mindez azonban a következők miatt nem befolyásolta a fellebbezés érdemi elbírálhatóságát. A felperes indítványa szerint kérte az ellene kapcsolattartás akadályozása miatt folyamatban lévő büntetőeljárásból az üzenetek tartalmának a „lekérését”; az indítvány azonban nem volt kellően határozott, hiszen semmilyen előadást nem tett arra vonatkozóan, hogy az eljárásban milyen jellegű, ki által és mire vonatkozóan csatolt iratok vagy egyéb adatok alkalmasak az üzenetek tartalmának a bizonyítására; és nem a bíróság feladata, hogy határozott kérelem hiányában egy büntetőeljárás iratanyagából a fél bizonyítási kötelezettségéhez igazodóan válogasson, hiszen ezzel lényegében a felek peranyag-szolgáltatási kötelezettségével szemben hivatalbóli bizonyítást folytatna. Az 1952. évi Pp. 3. §-ának (4) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítás elrendelését mellőzni köteles, ha a bizonyítási indítványt a fél neki felróható okból elkésetten, vagy egyébként a jóhiszemű pervittel össze nem egyeztethető módon terjeszti elő. Az indítvány határozatlansága folytán nem állapítható meg olyan körülmény, amely szerint a felperes az üzenetek

tartalmát a polgári perben nem teljesíthetően csak a büntetőeljárás anyagával tudná bizonyítani, illetve arra korábban hivatkozni nem volt módja, ezért a B.225/2017. számon folyamatban lévő büntetőeljárással kapcsolatos bizonyítást az előző jogszabályhely alapján az ítéletábra mellőzte.

Az elsőfokú bíróság az ítélethozatalhoz szükséges mértékben a szakértői bizonyítás hiányosságait az 1952. évi Pp. 182. §-ának (3) bekezdése szerint kiküszöbölte. Az igazságügyi számítástechnikai informatikai szakértőt az SMS-üzenetek kinyomtatására, az azt tartalmazó adathordozók megfelelő példányban becsatolására felhívta, amely felhívásának a szakértő eleget tett, ezt követően a felek részére megfelelő határidőt biztosított a szakvéleményre észrevételek megtételére; a felperes pedig kifejezetten észrevételt is tett a kiegészített szakvéleményre. A szakértői bizonyítás nem volt alkalmas a felperes által előadottak bizonyítására, hiszen a felperes közreműködése hiányában - a telefonkészülékét a szakértői vizsgálat céljára nem bocsátotta rendelkezésre - olyan szakértői megállapítás nem volt tehető, amely szerint a sérelmezett üzenetek akár a felperes, akár az alperes telefonkészülékén fellelhetők lettek volna. Helytállóan mellőzte ezt követően az elsőfokú bíróság az 1952. évi Pp. 3. §-ának (4) bekezdése alapján, mint a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelent, az üzenetek alperes telefonkészülékéből törlésének lehetőségére, a törölt üzenetek fellelhetőségére irányulóan a szakértő nyilatkozattételre felhívását, mivel köztudomású, bizonyítást nem igénylő ténynek tekinthető, hogy egy telefonkészülék által elküldött üzenetek törölhetők, és az alapszakvélemény elkészítéséhez az alperes a telefonkészülékét már a szakértő rendelkezésére bocsátotta, és annak vizsgálata alapján a szakértő a hivatkozott üzenetek fellelhetőségére vonatkozó információt nem adott, többlet tényállás hiányában ezért egyéb adat a bizonyítás kért továbbfejlesztésétől sem várható.

Ezzel szemben annak a kérdésnek az eldöntése, hogy a felperes mobiltelefonján megtalálhatók-e a keresetben megjelölt, az alperes mobiltelefonjáról a felperes részére küldött SMS-üzenetek, figyelemmel arra, hogy az okiratban leírtak szerint azon csak a feladó száma szerepel, a felperesé pedig nem, nem lett volna mellőzhető a telefonkészülék tárgyaláson az 1952. évi Pp. 188.-189. §-ai szerinti szemle lefolytatása útján a bíróság részére bemutatása, vagy a feladó, a címzett és az üzenet tartalmának beazonosítására alkalmas más bizonyíték a bíróság rendelkezésére bocsátása.

A felperes nem csatolt olyan adathordozót, amely a készülékéről kimentett üzeneteket ellenőrizhetően tartalmazta volna; ennek a bizonyítatlanságban jelentkező jogkövetkezményével pedig legkésőbb a hatályon kívül helyező végzés közlésekor tisztában kellett lennie. A hivatkozott „emlékmentő” ennek pótlására nem alkalmas, hiszen azzal csak annak a bizonyítása történt meg, hogy a felperes megrendelése alapján 2017 május 12-én a részére adatok mentése történt, azonban a csatolt okiratok a sérelmezett üzenetek és a szolgáltatás közötti összefüggés bizonyítására nem alkalmasak: nem szerepel a megrendelésen telefonszám, ezen felül a felperesi előadás szerint a szolgáltatás útján mentett üzeneteket tartalmazó mellékelt iratokon nincs olyan azonosításra alkalmas jelzés, amelyből következtetni lehet arra, hogy a megrendelt szolgáltatás során a felperes mobiltelefonjáról a keresetben megjelölt üzeneteket mentették le. Ezzel együtt a felperes annak sem adta magyarázatát, hogy mi volt az akadálya az üzenetek mentését tartalmazó adathordozó csatolásának. A szolgáltatást végző cég ügyvezetőjének tanúként meghallgatásától pedig legfeljebb az lett volna elvárható, hogy a szolgáltatás elvégzését igazolja (amelyet az okiratok is igazolnak), de

nyilvánvalóan nem várható el egy technikai műveletet végző szervezet vezetőjétől, hogy a bíróság előtt beszámoljon arról, hogy milyen tartalmú, kinek a részéről és milyen telefonra küldött üzenetek elmentése történt meg, így a tanú meghallgatásának elmaradása ugyancsak nem valósított meg az ügy elbírálására kiható eljárási szabálysértést.

A felperes nem jelent meg azon a tárgyaláson, amelynek célja lett volna a telefonkészülékének a bemutatása útján az üzenetek tartalmának és elküldésének azonosítására alkalmas szemle. Azon felül, hogy a felperes a bírósági ügyfélfogadáson és a közjegyzőnél ebből a célból megjelenését csak állította, de nem igazolta, azok nem is lettek volna alkalmasak a perbíróság közvetlen tapasztalati meggyőződésére alkalmas szemle pótlására, az ellenérdekű fél egyidejű jelenlétét és nyilatkozattételi jogának gyakorlását biztosító közvetett bizonyításfelvétel feltételeinek egyébként sem feleltek volna meg. Ezzel együtt a felperes tárgyalásról távolmaradásának indokolt elfogadása esetén sem lett volna akadálya a jogi képviselő jelenlétének és általa a telefonkészülék bemutatásának, vagy akár a készülék tartalma más módon beazonosításának, amely elmaradt, így az elsőfokú bíróság jogszerűen alkalmazhatta annak a személyes megjelenési kötelezettséggel idézés figyelmeztetésében kilátásba helyezett, bizonyíthatatlanságra vonatkozó jogkövetkezményét. Az pedig köztudomású ténynek tekinthető, hogy amennyiben a felperes a telefonszámaához kapcsolódó szolgáltatásokat nélkülözni nem tudta volna, úgy hívásátírányítás igénybe vétele mellett is megoldhatta volna a készülék bíróság részére bemutatását.

Kétségtelen tény, hogy a polgári perrendtartás az 1952. évi Pp. 3. §-ának (4) bekezdése értelmében a tényállás szabad megállapításának elvén alapul, amely a bizonyítékok megválasztásában, a bizonyítási indítványok teljesítésében és a bizonyítékok értékelésében is jelentkezik. A polgári perben nincs kötött bizonyítás, a bíróság szabadon felhasználhat bármilyen bizonyítékot, amely a tényállás megállapítására alkalmas, ebben a részben sem a felek indítványaihoz, sem a már elrendelt bizonyításhoz kötve nincs. A bíróság által megállapított tényállás akkor felel meg az eljárásjogi szabályoknak, ha összhangban áll a periratokkal, logikus, okszerű és helyes következtetéseken nyugszik, a bíróság pedig a döntése indokolásában számot ad arról, hogy miért fogadta el vagy vetette el a rendelkezésre álló bizonyítékokat.

A fentiek szerinti mérlegelési szabadság alapján az ítélőtábla úgy találta, hogy a per rendelkezésre álló adatainak összevetése alapján az elsőfokú bíróság az eljárási szabályoknak megfelelően következtetett a kereset alaptalanságára.

A bizonyítékok mérlegelésénél kiemelt jelentőséget kellett tulajdonítani a következőknek:

1./ A felperes a módosított keresetében a büntetőeljárásban felhozott közlések közül kizárólag olyanokra hivatkozott, amelyeknek szövegét csak az általa leírt és aláírt, a nyomozás során csatolt okirat tartalmazta, ezek az üzenetek a zaklatás miatt indult büntetőeljárásban más formában - akár adathordozón, akár gépi szövegezésben - nem jelentek meg.

2./ A polgári perben a felperes 5.P.21.560/2015/25. sorszám alatt már csatolt gépi szerkesztésű, hivatkozása szerint a sérelmezett üzeneteket is tartalmazó okiratokat; nem adott magyarázatot arra, hogy amennyiben ezek a telefonból kinyert üzenetek, akkor

ebben a formában miért nem csatolta akár a büntetőeljárás során, akár korábban a polgári perben.

3./ A felperes által mellékelte gépi szövegezésű üzenetek között egyrészt a per eldöntése szempontjából szükségtelenül számos olyan szerepelt, amellyel kapcsolatban a keresete szerint igényt nem érvényesített, több esetben pedig a kézzel és a géppel írt szövegek eltértek egymástól (így az egyik 2014. december 15-i üzenet kézzel írt szövege: „**P-né** meg meredtt szemű senkiházi, meg jön a tetves **d**. Dögölj meg!”, míg géppel írt szövege: „**P-né** meg meredtt szemű senkiházi, meg jön a kómás **P**”; a 2014. december 31-i üzenet kézzel írt szövege: „Engedj be! Én vagyok az úrad és parancsolód! Értve van!”, míg géppel írt szövege: „Engedj be”), amely körülmények azok bizonyító erejét kétségessé teszik.

4./ Hivatkozott a felperes arra is, hogy 2017. május 12-án a telefonja tartalmát „emlékmentő” szolgáltatással rögzítette, nem adta azonban annak magyarázatát, hogy amennyiben ezek az adatok ebben a formában rendelkezésre álltak, azokat a perben korábban miért nem csatolta - annak ellenére, hogy közvetlenül azt megelőző 2017. május 10-én kelt 17. sorszámú keresetmódosításában még azt adta elő, hogy megtalálta azt a céget, amely üzeneteit lementi, de még kifizetni nem tudta a szolgáltatást, azonban ha arra pénze lesz, haladéktalanul meg fogja küldeni az üzeneteket a bíróság részére -, továbbá miért nem mellékelte az elmentett üzeneteket olyan formában, amely a szolgáltatás és a géppel szerkesztett okiratok közötti összefüggést igazolta volna.

5./ A csatolt üzenetek a címzett telefonszámát nem tartalmazták.

6./ A felperes a telefonkészülékét a szakértői vizsgálat céljára nem bocsátotta rendelkezésre, míg az alperes a készüléke átadásával elősegítette az értékelhető szakvélemény elkészítését; a szakértő az alperes készülékén nem lelte fel a sérelmezett üzeneteket.

7./ Semmilyen, a kimentett üzeneteket tartalmazó adathordozót a felperes nem csatolt, holott ennek az „emlékmentő” szolgáltatás igénybe vétele, valamint az üzenetek állítólagosan a telefonjából kiírása alapján nem lehetett volna akadály.

8./ A tárgyaláson sem saját maga, sem jogi képviselője a szemle céljából az üzenetek beazonosítására alkalmas módon a telefonkészüléket nem mutatta be, ezáltal megakadályozta az elküldés módjának, a feladó és a címzett beazonosításának a célját szolgáló szemle lefolytatását.

Mindezekből következően a bizonyítékok okszerű, a logikai szabályokkal nem ellentétes, kellően megindokolt mérlegelésével jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes nem tudta azt a tényt bizonyítani, mely szerint az alperes a keresetben megjelölt tartalmú SMS-üzeneteket küldte el a részére, így az üzenetek tartalma által állított személyiségi jogsértés megvalósulását sem igazolta, ebből következően a keresete nem volt alapos. Az ítéletábra a bizonyítékok értékelésével kapcsolatban kifejtett elsőfokú ítéleti álláspontot maradéktalanul osztotta, a bizonyítékok felülmérlegelésére, a bizonyítás továbbfejlesztésére a rendelkezésre álló perbeli adatok összevetése alapján indokot nem talált.

Mindezek alapján az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az ítélőtábla a jogi képviseleti tevékenységet végző alperes javára a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja, (5) és (6) bekezdései alapján indokolt, az Áfa összegét nem tartalmazó, a másodfokú eljárásban végzett jogi képviseleti tevékenység alapján meghatározott mértékű másodfokú jogi képviselői munkadíj megfizetésére. A fellebbezéssel felmerült, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdése szerinti fellebbezési illeték pedig a felperes személyes költségmentessége folytán a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam terhén maradt.

A perköltség vonatkozásában a teljesítési határidő az 1952. évi Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapult.

Debrecen, 2019. február 12.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő